

ἀποτελείται ἀπὸ ἑνα μέθυσον Μαλτέζον, ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ—μίαν ἄψυχον πλαγγόνα, —ἀπὸ ἑνα ἄξεστον Στερεοελλαδίτην, ἑνα νεαρὸν ἡλίθιον Φαναριώτην καὶ τὸν. . . Ἐξαρχόπουλον.

Ἀλλὰ καὶ ἠθοικογραφικὸν δὲν εἶναι ἐπαρκῶς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μᾶλλον εἶναι κωμωδία τοῦ 1835.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἐπαιξάν θανμάσια, σθηρίζαντες τὸ ἔργον. Ὁ Μαρίκος, ὁ Ζάνος, ὁ Πλέσδας, ἡ Κυβέλη φυσικώτατοι καὶ χαριέστατοι.

Ὁ συμπαθὴς ποιητὴς καὶ λογογράφος κ. Π. Νιρβάνας, μετὰ τὸν «Ἀρχιτέκτονα Μάρθαν», ἐνεφάνισε τὸ «Χελιδόνι», δράμα (;) πρωτότυπον διὰ τὰς θεωρίας του καὶ τὴν ἀτεχνίαν. Ἐνας σύζυγος ἀφοσιωμένος εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας περισσότερον ἢ εἰς τὰς περιποιήσεις πρὸς τὴν νεαρὴν σύζυγόν του, βλέπει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου νὰ φιλῇ ἕνα ἀνθυπίαρχον. Καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι—σὺν τῷ χελιδόνι—ἀλλὰ αὐτὸς «γὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πειά». Διὰ νὰ σταθῇ ἐπὶ σκηνῆς μία τόσον πενιχρὰ ὑπόθεσις, ἀπαιτεῖται ἔκτακτος δραματικὴ ἰδιοφυΐα. Ἡ δὲ ἰδιοφυΐα τοῦ συμπαθοῦς λογίου κ. Νιρβάνας δὲν εἶνε δραματικὴ ἀλλὰ λυρική. Εἰς τὸ «Χελιδόνι» ἀτυχῶς ὑπάρχουν σκηναὶ βεβιασμένοι. Ἡ σύζυγος παραδίδεται ἀμαχητὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνθυπιαρχοῦ, ὅστις δὲν προφθάνει νὰ χρησιμοποιοῦσιν οὔτε τὰς περὶ πολεμικῆς τέχνης γνώσεις του. Μόνον μία γυναῖκα πολὺ ἐλαφρὰ ἢ φύσει κακὴ θὰ ἐδέχετο ἐντὸς πέντε λεπτῶν νὰ προδώσῃ ἄνευ λόγου τὴν συζυγικὴν πίστιν. Καὶ ὅμως ὁ συγγραφεὺς δὲν τὴν παρουσιάζει οὔτε ὡς βλάκα, οὔτε ὡς κακοῦθη. Ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα δὲν χαρακτηρίζονται ἐπαρκῶς. Μία προαγωγὸς παίζει μέρος ἥκιστα πειστικόν, ἐνῶ ὁ σύζυγός της, ἑνας δάσκαλος, προσπαθεῖ μετὰ τὸν Πλάτωνα ἀνὰ χεῖρας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἄπιστον. Ὁ σύζυγος τέλος φιλοσοφεῖ ἐνώπιον τῆς μετανοούσης γυναικὸς του, θεωρῶν τὸ ἐπιπόλαιον φιλημὰ της ἐγκλημα μεγαλύτερον ἢ ἐὰν ὠργίαζε τὸ σῶμα.

Τὸ κοινὸν — καὶ παρέστη κοινὸν ἀρετὰ ἀνεπτυγμένον—ἐδέχθη ψυχρότατα τὸ «Χελιδόνι» τὸ ὁποῖον γλήγορα ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν σκηνὴν «γὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πειά», ἀν καὶ οἱ κριτικοὶ τὸ καλομετεχειρίσθησαν, ὅσον ἡμποροῦσαν. Ἀλλὰ αἱ ἐπιφυλάξεις τῶν περὶ τῆς δραματικῆς τοῦ ἔργου ἐπιτυχίας ἐχόλωσαν τὸν συγγραφέα, ὅστις δι' ἐπιστολιμυαίας διατριβῆς ἠθέλησε ὅπως δῆποτε νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀλλ' ἡ ἀπολογία του ὠμοίαζε πρὸς τὸ δράμα του. Ἄτονος, οὐδὲν δικαιολογούσα. Καὶ ἠπειλῶνεν ὁ συμπαθὴς καὶ ἄδρος συγγραφεὺς τοὺς θεατροκοράφους ὅτι θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἀσχοληθοῦν περὶ αὐτοῦ ὡς δραματικοῦ συγγραφέως καὶ πάλιν. Ματαίᾳ ἀπειλῇ, διότι οἱ θεατροκοράφοι θὰ σεβασθοῦν τὰ νεῦρα του, ὑποθέτω, καὶ θὰ ἀντιπαρέλθουν ἐν εὐλαβεῖ σιγῇ πρὸ τοῦ νέου του ἔργου, ἐὰν καὶ τοῦτο γραφῇ μετὰ παρομοίας ιδέας καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν τέχνην. Ἐλπίζω ὅτι ὁ, πάντοτε συμπαθὴς, λόγιος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παμφόλυγόν του καὶ πρωτότυπον θεωρίαν ὅτι διὰ τὸ δράμα ἀρκεῖ μόνον περίκομψος καὶ ποιητικὸς διάλογος καὶ ὅτι δράσις, πλοκή, ὑπόθεσις, ἐπεισόδια εἶνε χυδαία τέχνη· ὅτι θὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ψευδῇ καὶ νοσηρὰν ψυχολογίαν, ἥτις σθηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀκατανοήτου, καὶ δὲν θὰ παρουσιάσῃ πρόσωπα «ἀτομικά» ὅπλ. ἀπίθανα. Ἄς εὐχνηθῶμεν τὸ νέον ἔργον, μετὰ τὸ ὁποῖον μὰς ἀπειλεῖ, νὰ μὴ εἶνε τόσῳ «ἐσωτερικόν», νὰ εἶνε εὐτυχέστερος ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν «θέσιν» καὶ συνεπέστερος πρὸς τῆς δραματικῆς τέχνης τὰς ἀξιώσεις, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ γράφῃ ἀπαντήσεις μετὰ πολλὴν θυμὸν καὶ μετὰ καμμίαν ἔννοιαν.

★

Τὸ «Βαριετὲ» ἀφ' οὗ παρέστησε τὸν «Ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως» τοῦ Δωδέ, δὲν κατόρθωσε νὰ παρατελῇ τὸν ἀγῶνα τῆς ἰδικῆς του ὑπάρξεως καὶ ἐκλείσῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἑνα φοβερὸν καυχᾶν μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν.

ΔΙΚ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐγένετο ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ προγραμματικὸς διαγωνισμὸς διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Παλαιολόγου.

Τὴν ἐπιτροπὴν ἀπετέλειον ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ρώμῃ Γαλλικῆς Ἀκαδημίας κ. Κάρολος Δουράν, ὁ Ἀββὰ Ντασὲν διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Καλῶν Τεχνῶν Ἐκτωρ Φεράρα, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ρώμῃ Ἰσπανικῆς Ἀκαδημίας καὶ ζωγράφος Μπεσολτούρι, ὁ καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ρώμης Βεντοῦρι, ὁ ἀρχιτέκτων Παῦλος Μιγκό, ὁ ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τοῦ Γκρατς καθηγητὴς καὶ ἐρευνητὴς τῆς Βυζαντινῆς τέχνης Στεργόφοσκ καὶ ὁ κ. Σ. Λάμπρος μεταβὴς εἰς Ρώμην ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπῆς.

Ἐν ὅλῳ ὑπεβλήθησαν 9 προπλάσματα. Δύο ἀπερρίφθησαν ὡς μὴ πληροῦντα τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ. Τὸ ἐν ὑπεβλήθη ἐν φωτογραφίᾳ διότι δὲν ἐπρόφθανε νὰ σταλῇ τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἕτερον ὑπεβλήθη ἐν ὕδατι ζωγραφίᾳ. Ἐκ τῶν λοιπῶν 7 ἔργων δύο ἀπερρίφθησαν ὡς κακότεχνα καὶ 5 ἐγένοντο δεκτὰ διὰ τὸν τελικὸν διαγωνισμὸν. Ταῦτα εἶνε 1) τοῦ Βίτο Πάρδο ἐκ Ρώμης 2) Ἰω. Νικολίνου ἐκ Ρώμης 3) Ροβέρτου Ράνχερ ἐκ Ρώ-

μης 4) Φραγκίσκου Τσικαρέλη ἐκ Φλωρεντίας 5) Ἰω. Μπονσὲ ἐκ Παρισίων.

Ὁ Βίτο Πάρδο εἶνε γνωστὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς ἐπισεφθὴν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ὡς μέλος τῆς Ἰταλικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγῶνων. Εἶνε τὸ ἔργον αὐτὸ κατὰ τὸν κ. Λάμπρον τὸ καλλίτερον, ἰδίως ὑπὸ τὴν ἔκποσιν ὁμοιότητος τῆς φναιογενωμίας. Ὁ Γενίταρος εἶνε συνεισπεριωμένος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Παλαιολόγου· σιερεῖται τὸ σῶμα τοῦ Γενίταρος ἀληθείας καὶ ἀνατομίας. Δὲν παρέχει ὁ ἔργον ἐντύπωσιν μεγαλοπρεποῦς μνημείου ἀλλὰ μᾶλλον νεκροταφιακοῦ. Τὸ τοῦ Ράνχερ ἔχει παράδοξον σχῆμα, πενιχρὸν δὲ τὴν ἔμπνευσιν. Φέρει καὶ τέσσαρας πρύμνας Βυζαντινῶν πλοίων. Τὸ τοῦ Τσεκαρέλη εἶνε καλόν, ἰδίως τὸ βάθρον, ἐφ' οὗ ὁμοῦ φέρεται ἀνεξηγήτως ἐν ἀνάγλυφον Παναγίας μετὰ εὐαρωμέναις χεῖρας. Ἰσως θέλει νὰ παραστήσῃ τὴν Ὀδηγήτριαν. Ὁ Γενίταρος εἶνε ἐξηλωμένος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ κορμὸς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βάθρου, ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες κρέμονται πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ τοῦ Μπονσὲ διαφεύγει τοῦ κύκλου τῆς κοινότητος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σιγῆς τοῦ Παρθενῶνος, συνδεόμεναι διὰ συντετριμμένης μετόπης. Ἡ παράστασις ἐν τῇ συνόλῳ εἶνε ποιητικὴ καὶ πλήρης ζωῆς. Ὁ Παλαιολό-

γος δὲ μὴ ξιφώρης ἀπὸ τὸ κενὸν ὅπερ σχηματίζουν οἱ κίοντες. Ὅπισθεν γυνή πτερόεσσα. Τὸ τοῦ Νικολήν εἶναι σχετικῶς καλλιτερον, καίτοι φαίνεται ἀντιγραφὴ σχεδὸν τοῦ ἐν Ρώμῃ κολοσσίου ἀγάλματος τοῦ Γαριβάλδη, ἀπαιτεῖ δὲ δαπάνην ἑκατομμυρίου. Εἶνε πολὺ πλοκὸν καὶ θεατρικόν, ἔχον πολλὰς γωνίας καὶ πολλὰς καμπύλας. Ἐν συμπεράσματι, κανεὶς ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν δὲν ἀπέδωκε τὸν ἐθνικὸν παλμὸν, οὔτε κατόρθωσε νὰ εισδύσῃ εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδεώδους τὸ μεγαλεῖον. Ἀλλὰ καὶ τεχνικῶς, ἐνεκα τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν μετασχόντων, δὲν ἀπέδωκε ὁ διαγωνισμὸς ἔργα ἐμνεύσεως ἢ ἐπιβολῆς καλλιτεχνικῆς. Εἶνε δὲ ἔργα μὴ ἐνθουσιάζοντα. Ὡς ἀπὸ προσεγγίσεως, γράφει δὲ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς μας, ἐν ἀκόμῃ ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ θὰ λείπῃ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Παλαιολόγου, ὅσον τὸν ὁνειρεύεται καὶ τὸν ποθεῖ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπέδειξε ἐλαττώματά τινα εἰς τοὺς καλλιτέχνας· μετὰ τὴν διδρῶσιν αὐτῶν θὰ ὑποβληθοῦν τὰ προπλάσματα εἰς μεγαλειέταν κλίμακα. Τὰ βραβεῖα ὡς γνωστόν, εἶνε 5,000 3,000 καὶ 2,000 φρ. Ὁ τελικὸς διαγωνισμὸς θὰ διὰξασθῇ τὴν 11 προσεχούσας Ὀκτωβρίου.

Ἐν συνεκτενέσει ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ γλύπτης κ. Σῶχος εἶπε : Ὁ διεθνὴς διαγωνισμὸς δὲν ἦτο δυνατόν ἢ ν' ἀποτύχῃ. Μόλις ἐπὶ πρὸς πλοκάμους ἐστάλησαν, ἐνφ 58,000 γλύπται ὑπάρχοντες ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃ. Ὑπεδείξαμεν οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι οὗτοι ἐπὶ νὰ τροποποιηθῇ ἡ προκήρυξις νὰ ἀφαιρῶσιν ἀνόητοι τινὲς περιορισμοί, ἐνεκα τῶν ὁποίων πᾶς καλλιτέχνης σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ τὴν τέχνην ἦτο ἀδύνατον νὰ μετασχη. Ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθημεν. Ὅταν προσηκρῆθη διεθνὴς διαγωνισμὸς διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴ ἐν Ρώμῃ ἑκατοντάδες προπλάσματα ἐστάλησαν. Ἡ Ἑλλ. ἐπιτροπὴ ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα χαράσῃ καὶ τὸ κατόρθωσε. Οἱ Ἕλληνες γλύπται ἀποσχόντες ἐνὸς τοιούτου τραγελαφικοῦ διαγωνισμοῦ, ἐνθαρρύνονται ὑπὸ ὁμογενῶν καὶ μὴ ἄλλα χρήματα καὶ ἄλλας ἐπιτροπὰς θὰ προσβῶμεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐφίππου ὡς τὸν φαντάζεται ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ὡς τὸν περιγράφει ὁ Φραντζίς καὶ χωρὶς... Γενίταρον !

★

Ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίῳ τὰ ἐγκαίνια μουσεῖον ἐν τῷ οἰκίᾳ τινὸς τῆς ὁδοῦ Raynouard ἐν ἣ ὁ Balzac κατόκησεν ἀπὸ τοῦ 1843-1848. Ἐν τῷ μουσεῖῳ τούτῳ πρὸς τιμὴν τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἀνθρωπίνης Κομωδίας» ἰδρυθέντι, θὰ περισυλλεγῶσι κατὰ τὸ δυνατόν ὅλα τὰ ἀναμνηστικὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐπίσημα τοῦ συγγραφέως ἔγγραφα.

★

Ὁ ἐκ Λιέγης ζωγράφος Montald ἐπεράτωσε προσωπογραφίαν ἔξοχον τοῦ ποιητοῦ Emile Verhaeren.

★

Ὁ ποιητὴς Verhaeren ἐπισκεφθεὶς τὸ μουσεῖον τῆς Γαλλικῆς πόλεως Valenciennes, συνεκινήθη ἰδιαιτέρως ὑπὸ ἐνὸς πίνακος, περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ζωγράφου τοῦ ὁποίου ἔσπυσε νὰ ἐρωτήσῃ ἀμέσως τοὺς ἀρμοδίους, οἵτινες τὸν ἐβεβαίωσαν οὐκ ἦτο κάποιος κ. Th. Corpuet, οὐκ πολὺ γνωστός. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς, μὴ ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τούτου, παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὴν εἰκόνα καὶ ἀνευρίσκει οὗτοι τὸ ἔργον ἦτο τοῦ Δομνίκου Θεοτοκοπούλου. Ὁ Θεοτοκοπούλος ἐν Valenciennes ἐγένετο Th. Corpuet!

★

Ὁ κ. Γ. Βροῦτὸς ἀποχωρεῖ τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ καθηγησίας τῆς γλυπτικῆς, συμπληρώσας τὰ ἔτη τῆς συντάξεως. Τὴν κενουμένην θέσιν διεκδικοῦσιν οἱ γλύπται κ. κ. Α. Σῶχος, Γ. Μποῦανος, Θ. Θωμόπουλος καὶ Κ. Δημητριάδης.

Ὁ κ. Barillet, πρὸ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωρήσεώς του, ἐφιλοτέχνησε μετὰλλιον ἀνάγλυφον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

★

Ἐξεδόθησαν τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων τῆς καλλιτεχνικῆς σχολῆς τοῦ Πολυτεχνεῖου. Προήχθησαν οἱ ἑξῆς :

Ζωγραφικὴ. Ἐκ τῆς Α' Καιομάτης, Ναπολιτάνης, Γιάνναρος, Λαζόπουλος, Διαμαντόπουλος, Σαρρῆς καὶ Ἀλεξιάδης.

Ἐκ τῆς Β' Χατζόπουλος, Ἀργιώτης καὶ Μαρκαντάνης.

Ἐκ τῆς Γ' Κακατάσης, Γουναρόπουλος, Βεστιάκης, Παπαδημητρίου, Διαμαντόπουλος.

Ἐκ τῆς Δ' Μπισκίνης, Γεραλῆς, Λαζαράς, δις Ζηνοβίου καὶ Ψαρούδας.

Ἐκ τῆς Ε' Γαβαλῆς, Ἀργιώτης, Καρζῆς, Παππαγαριώτου, Κτενῆς, δις Φαραντῆτου καὶ δις Κοκορόβα.

Ἐκ τῆς ΣΤ' δις Κοντοπούλου, Λουκιδῆς, Παππαδημητρίου, Πουλᾶκος, Λύτρας, δις Χαλκιοπούλου, δις Καλοσύτη, κ. Γεωργαντῆ, δις Βουκίδου, δις Βάλβη, καὶ Κ. Ἰερουνήμων.

Ἀπολύεται ἐκ τῆς Ζ' ὁ Σταματιάδης. Πάντες οἱ λοιποὶ ἀπερρίφθησαν.

Κοσμηματογραφία. Αἱ δύο κατώτεραι τάξεις δὲν ἐλειτούργησαν. Ἐκ τῆς Γ' προάγεται Γουναρόπουλος ἀπολύοντο δὲ Σταματόπουλος καὶ Μαρκόπουλος.

Χαρακτικὴ. Αἱ τέσσαρες κατώτεραι τάξεις δὲν ἐλειτούργησαν. Ἐκ τῆς Ε' Θεοδωρόπουλος. Ἐκ τῆς στ' Πολιτοάκης. Ἀπελύθησαν Βεργάνδος καὶ Μπαρουξῆς.

Πλαστικὴ. Αἱ δύο κατώτεραι τάξεις δὲν ἐλειτούργησαν. Ἐκ τῆς γ' Ἀργιώτης καὶ Χαρίτος. Ἐκ τῆς δ' Λούκας. Ἐκ τῆς ε' Στεργίου. Ἐκ τῆς ς' Τάμαρος, Καρακατσάνης καὶ Τσαπάρης. Ἀπολύονται Ζευγώλης, Καρακλειδῆς καὶ Μαστορόπουλος.

★

Ὁ βραβευθεὶς ποιητὴς τοῦ «Βρυκόλακα» ἐν τῷ Πανεπιστίμιῳ κ. Πολίτης υἱός, διέθετο τὸ 500δρ. βραβεῖον τοῦ ὅπως χρησιμοποίησεν κατατιθέμενον ἐντόκως εἰς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν πρὸς ἔκδοσιν ἐπιστημονικῆν καὶ κριτικῆν τοῦ «Ἐρωτοκρίτου» κατὰ τὸν ἱστορημένον κώδικα τῆς ἐν Ὁξονίᾳ βιβλιοθήκης. Ἀν τὸ ποσὸν δὲν ἐπαρκέσῃ, παρακαλεῖ τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως ὀρίσῃ τὸ ποσὸν ὡς ἀρκοῦν ἐπιστημονικῆς μονογραφίας περὶ τῆς ποιήσεως ἢ τῆς γλώσσης τοῦ «Ἐρωτοκρίτου».

★

Ἐν Mons τοῦ Βελγίου τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τοῦ μουσικοσυνθέτου Antoine Clesse.

★

Ὁ πρὸ μικροῦ θανάτων Βέλγος ὀδοντοκτόντης πλοῦσιος κ. H. Duval ἐκκληροδόκησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Βρυξέλλων τρεῖς πίνακας : «Τοπεῖον» τοῦ Van Valkenburgh, «Κεφαλαι πιδήκων» ἔργον ἀποδιδόμενον τῷ Teniers καὶ μίαν «Σκηνήν» τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐκ Λιέγης ζωγράφου De France.

★

Τὸ χειρόγραφον τῆς 109 Σονάτας τοῦ Beethoven ἐπώληθη εἰς τινα ἐν Βερολίνῳ πώλησιν αὐτογράφων ἀντὶ 16,010 μάρκων δηλ. 20 χιλ. φρ. Τὸ διάγραμμα τῆς τετραφωνίας εἰς «fa» [135 op.] ἐπώληθη 14,710 μάρκα.

★

Ὁ γλύπτης κ. L. Gobert ἐπεράτωσε τὸ μνημεῖον τοῦ δόκτορος Urbain. Μεταλλευτῆς, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐργασίας του, διέρχεται πρὸ τοῦ μονολίθου μνημείου καὶ χαιρετᾷ.

*Ο πραγματικός διάδοχος τοῦ μεγάλου Ράουχ ἐν τῇ γερμανικῇ γλυπτικῇ ὁ Ἰωάννης Σχίλλινγκ ἀπεβίωσε βα-
θύθως. Οὗτος εἶχε γλύψει τὸ περίφημον μνημεῖον
τῆς Νίδερβαλ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου. Τὸ ἤρχισ τῷ
1874 καὶ τὸ ἀπεκάλυψε τῷ 1883 ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ γη-
ραίου Αυτοκράτορος Γουλιέλμου. Ἐπίσης αὐτὸς κατε-
σκεύασε τὸ ἄγαλμα τοῦ Βίσμαρκ. Ἐκ τούτου ἐξάγεται
ὅτι ἡ ὑπεριότης τῆς Γερμανίας γλυπτικῇ ἀφιερώθη εἰς
τὸν πολέμικόν ἔπαινον.

*Ανεκαλύφθη ἄγνωστος σειρὰ χειρογράφων τῆς Αἰμι-
λίας Βρόντα περιλαμβανούσα ἑκατὸν τριάκοντα ὀκτὼ
ποιήματα ἀνέκδοτα τῆς διασημοῦ ἀγγλίδος ποιήτριας.
Μέχρι τοῦδε ἐδοξάσθη ἀπὸ ἐξήκοντα ποιήματά της. Τὸ
φθινόπωρον θὰ ἐκδοθῇ πλήρης συλλογὴ τῶν ἔργων της.

*Ἡ Βουένος Ἀσέρες, πρωτεύουσα τῆς Ἀργεντινῆς
Δημοκρατίας, θὰ ἐγείρῃ μεγαλοπρεπῆ ἀνδριάντα εἰς τὸν
Χριστόφορον Κολόμβον.

*Προεκηρύχθη διεθνὴς διαγωνισμός, τοῦ ὁποῦν νικη-
τῆς ἀνεδείχθῃ ὁ Ρωμαῖος καλλιτέχνης Ἀρνάλδος Ζόκκι,
ὁ γλύπτης τοῦ περιφήμου ἀγάλματος τοῦ Λάντουν ἐν Το-
ρίνῳ καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐλευθερωτοῦ ἐν Σόφίᾳ.

*Τὸ μνημεῖον τοῦ Κολόμβου δύναται νὰ θεωρηθῇ
ἀριστοτέλεσμα γλυπτικῆς. Σύνκειται ἀπὸ βάρβαρον σχήμα-
τος κολοβῆς πυραμίδος, με τεχνικωτάτας γλυφάς, ἐπὶ τῶν
ὁποίων ἴσταιται τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰταλοῦ θαλασσοπόρου.
Εἰς τοὺς πόδας τοῦ βάρθρου πρὸς τὰ ἔμπροσθεν εἰκονί-
ζεται πρῶτα νηὶς—τῆς νηὶς τοῦ πολιτισμοῦ—πηδα-
λιουχομένη ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ Πνεύματος.
Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ βάρθρου οἱ συμπλωτῆρες τοῦ
Κολόμβου, οἱ πρῶτοι πατήσαντες τὸ ἔδαφος, ἀπάζον-
ται τὸ χῶμα τῆς Νέας Ἡπείρου καὶ ἐμπήγουσι τὸν
Σταυρόν.

*Τὸ μνημεῖον, τεράστιον κατὰ τὸ μέγεθος, θὰ κατα-
σκευασθῇ ἐκ γρανίτου καὶ ὀρειχάλκου.

*Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογε-
νείας του, ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ διαμένων ζωγράφος κ. Ροϊλός.

*Ἡ κατήγητρια τῆς φθικῆς κ. Φωκᾶ, ἀποχωρήσασα
τοῦ Ὠδεῖου Λόττινερ, προσελήφθη εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθη-
νῶν.

*Ο ἐν τῷ Ἀβερωφείῳ διαγωνισμῷ ἐπιτυχὼν κ. Οὐμ-
βέρτος Ἀργυρός, ἐκ Καβάλλας, θὰ ἀποσταλῇ εἰς Γερ-
μανίαν ἐπὶ τριετίαν πρὸς σπουδὴν τῆς ἀγιογραφίας.

*Ἐν τῷ Ζαππείῳ διεξήχθη ὁ Μπόζειςος καλλιτεχνι-
κὸς διαγωνισμός. Μετέσχον ἡ δεσποινὶς Σ. Λασκαρίδου,
ἥτις καὶ ἐπέτυχε καὶ ὁ κ. Ε. Ἰωαννίδης. Τὴν ἐπιτρο-
πὴν ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Καλούδης καὶ Μη-
τοπούλος. Ἡ δ. Λασκαρίδου ἀπῆλθεν εἰς Μόναχον.
ὡς ὑπότροφος ἐπὶ τριετίαν.

*Ἐν Λιέγη ἐκηρύχθη διαγώνισμα πρὸς κατασκευὴν
μνημείου εἰς τὸν γερονταστὴν Montefiore-Levy μεταξὺ
τῶν Βέλγων μόνον καλλιτεχνῶν. Δι' ἐξοδα ἐψηφίσθη-
σαν 40 χιλ. φράγκων.

*Ο ἐν Λονδίῳ διαμένων Ἕλλην καλλιτέχνης κ. Γ.
Φώτας ἐξέθηκεν ἐν τῇ ἐκεῖ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ μέγαν
πίνακα, παριστῶντα τὸν Ἰησοῦν πρὸ τοῦ συμβουλίου
τῶν πρεσβυτέρων, μεγάλως ἐκτιμηθέντα.

*Ο «Σύλλογος τῶν Ὠφελίμων βιβλίων» ἐπήφισεν
ὅπως ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ καταστήματος του ἐγερθῇ μαρ-
μαρῖνη προτομὴ τοῦ Ἰδρυτοῦ Δ. Βικέλα.

*Ἡ διὰ τὰς ἐορτὰς ἐπὶ τῇ πεντηκοστῇ ἐπετελεῖ ἀπὸ
τῆς ἀνακηρύξεως εἰς Βασιλεῖον τῆς Ἰταλίας Ἐπιτροπὴ,
ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Μπασιά, συνεπληρώθη διὰ
τοῦ διορισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν
ὡς μέλους τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Δ. Καλογερο-
πούλου, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν συνέδριον τῆς Ρώμης καὶ τὴν καλ-
λιτεχνικὴν Ἐκθεσιν.

*Κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ ἐν Νεαπό-
λει Ὠδεῖου San Pietro a Majella, διεκρίθη ἡ ἐκ Κε-
φαλληνίας Ἑλληνίς ἐντίφωνος Ἰουλίᾳ Βαλοσαμῆκη, ἥς
ἐξετιμήθη τὰ δραματικὰ τῆς φωνῆς καὶ ἡ μεγάλῃ
αὐτῆς ἑκτασις.

*Ο ἐν τῷ Ὠδεῖῳ τῶν Παρισίων σπουδάζων δεκατε-
τραετής κλειδοκυμβαλιστὴς Λέων Ἐυστρατίου ἠξιώθη
πρώτον βραβεῖον κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις. Αἱ Γαλ-
λικά ἐφημερίδες ἐξαίρουσι τὴν ἑκτακτὸν τέχνην, τὸν
λεπτὸν μηχανισμόν καὶ τὴν πλήρη θελήτηρον ἀπόδοσιν
τῶν ἤχων.

*Τὴν 27ην Ἰουλίου εἰς τὰς Μηλέας τοῦ Βόλου ἀπε-
καλύφθη ἡ προτομὴ τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ πεσόντος Γαρέφῃ,
στηθεῖσα εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

*Ο κ. Αλ. Βουτυρᾶς προκηρύσσει διαγώνισμα με-
500 δρ. ἑπαθλὸν διὰ τὴν συγγραφὴν ἔργου περὶ τῆς
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας τοῦ Ἑθνικοῦ φιλολογικῆς
κινήσεως. Ἀποκλείεται ἡ δημοτικὴ γλῶσσα. Προθε-
σμία μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Πρόεδρος τῆς ἀγωνοδι-
κῆς ἐπιτροπῆς ὤρίσθη ὁ κ. Καρολίδης.

*Ο ἐνταῦθα καθεδρικὸς ρόος τῶν Καθολικῶν προσ-
εχῶς θὰ κοσμηθῇ διὰ τοιχογραφίων, δαπάνη τῆς ἐν
Κωνσταντινουπόλει πλουσίας καθολικῆς κ. Γκιουλιάννης.
Δώδεκα εἰκόνες μεγάλαι τῶν 12 Ἀποστόλων θὰ ζωγρα-
φηθῶσιν εἰς τοὺς τοίχους τοὺς ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ να-
οῦ κατὰ τύπον καθαρῶς ἀρχαίων βυζαντινῶν ὑπὸ τοῦ
κ. Λαμπάκη, ὅστις ἐτοιχογράφησε καὶ τὸν ἐν Παρισίοις
Ἑλληνικὸν ναόν.

*Ἀμερικανίδες τοῦ προαστείου τῆς Νέας Ὑόρκης
Westchesler, προκειμένου νὰ ἰδρῶσιν μίαν ἀδελφό-
τητα, ἔδωκαν ἑρασιτεχνικὴν παράστασιν τῆς Ἠλέκτρας
τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ παράστασις, κατὰ τὰς Ἀμερικανι-
κὰς ἐφημερίδας, ἐπέτυχε πολὺ.

*Ο ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας συνέ-
στησεν ἐπιτροπὴν πρὸς τροποποίησιν ἄρθρων τινῶν τοῦ
περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας νόμου, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ
τὴν πεντηκονταετὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συγγραφέως
διάρκειαν τῆς ἰδιοκτησίας, ἥτις θεωρεῖται βραχεία. Οἱ
νέοι συγγραφεῖς ζητοῦν νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία, ὡς
ζημιούμενοι σημαντικῶς, καθότι οἱ δημοσιογράφοι καὶ
οἱ θεατρῶναι προτιμῶσι τὰ παλαιὰ ἔργα, ἵνα μὴ πλη-
ρῶνωσι ποσοστά.

*Ἀντιπροσώποι τοῦ Ἑλλήν. τύπου εἰς τὸ μέλλον νὰ
συνέλθῃ ἐν Βερολίῳ κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον
δημοσιογραφικὸν Συνέδριον ὠρίσθησαν οἱ διευθυνταὶ
τῶν ἐφημερίδων «Ἀθηνῶν», «Σκέρπ», «Πατρίδος»,
«Ἀκροπόλεως», τῆς Τεργεσταίας «Ν. Ἡμέρας» καὶ
ὁ βαρώνος φὸν Τίσκα.

*Εἰς τὸν κ. Πικαρέλιν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ
Πανεπιστημίου νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποθανόντος
καθηγητοῦ Κόνσολα.

*Ανεχώρησεν εἰς Εὐρώπην ὁ διευθυντὴς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Σβορώνος, ἀποσταλὴς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα μελετήσῃ, πρὸς συμπλήρωσιν μεγάλου ἔργου περὶ τῶν νομισμάτων τῶν Ἀθηναίων, εἰς ὃ ἀπὸ δεκαετίας ἐργάζεται, τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς συλλογὰς τῆς Αὐστρίας, Ἑλβετίας, Γερμανίας, Δανίας, Βελγίου, Ὁλλανδίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας. Ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ δὲ συγχρόνως τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐν τῇ κατ' Ἀγγουστον συνερχομένῳ ἐν Βερολίῳ Διεθνεί Συνεδρίῳ τῆς Ἱστορίας.

*Ἀπέθανεν ἐν Πετρούπολει ὁ ρώσος μουσικοδιδάσκαλος Νικόλαος Ρίμσκυ-Κορσακόφ, ἐν ἡλικίᾳ 64 ἐτῶν. Ὁ Κορσακόφ ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσικοῦ Ναυτικοῦ καὶ εἶχε μουσικὸν τάλαντον, ἵκαν ἀνεπτυγμένον. Τῷ 1871 ἐγκατέλειπε τὸ Ναυτικὸν καὶ διωρίσθη ἀμέσως Διευθυντὴς τοῦ Ὡδείου τῆς Πετρούπολεως. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελόδραμα ἐπαίχθη τῷ 1872 μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ὁ Κορσακόφ ὅμως, ἵνα βαθυτέρον ἐγκύψῃ εἰς τὴν μελέτην τῆς μουσικῆς, ἀπέσχεν ἐπὶ δέκα ἔτη τῆς συνθέσεως τῶν μελοδραμάτων, μεθ' ἧς ἔλατο πάλιν συνθέτων ἀριστοτεχνήματα, ὧν τὸ καλλίτερον θεωρεῖται ἡ ποιητικωτάτη «Κόρη τῆς Χιόνης», ἣτις ἐδανείσθη ἐν Παρισίοις. Οἱ γάλλοι κριτικοὶ θεωροῦσι τὸν Κορσακόφ ὡς ἓνα τῶν μεγαλειτέρων μουσικοδιδασκάλων τῆς Εὐρώπης καὶ ὡς τὸν θαυμάσιον ἐρμηνευτὴν τῆς μουσικῆς οὐρανικῆς ψυχῆς. Ἀπαντᾷ τὰ μελοδράματα τοῦ Κορσακόφ ἔχουσιν ὡς ὑπόθεσιν λαϊκὰς ρωσικὰς παραδόσεις.

*Εἰς τὴν Βενετίαν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐταιρίας τῶν Τεχνῶν, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἑθνικῆς Ἰταλικῆς ἐκθέσεως Ἑκκλησιαστικῆς Τέχνης.

Συνεκεντρώθησαν ὅλα τὰ ἀριστοτεχνήματα ἱερῶν εἰκόνων τοῦ Μεσαίωνος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως. Εἰς μίαν κολλοσσαίαν αἰθουσαν ἐν εἶδει Βυζαντινοῦ σταυροῦ ἐποθετήθησαν ὅλα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν ζωγράφων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰς λοιπὰς δὲ αἰθούσας Παναγίας Βυζαντιναί, σμάλτοι ἐπὶ χαλκῷ κατεσκευασμένοι, εἶδη κεραμικῆς, πολυτίμητα ἄμφια καὶ ἱερὰ φορέματα κατασκευασθέντα ἀπὸ ἀπὸ ἀφανεῖς ἀλλὰ μεγάλους καλλιτέχνους τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ εἰκόνες τῶν μεγάλων ζωγράφων Τιντορέτου καὶ Τιεπόλο.

*Εἰς τὴν Ἰταλίαν γίνονται φιλολογικοὶ διαγωνισμοὶ εἰς τοὺς ὁποίους βραβεύονται τὰ καλλίτερα θεατρικὰ ἔργα, δράματα ἢ κωμωδία.

Οἱ Ἰταλοὶ ἔχουν τὸ βραβεῖον τοῦ Τζιακόζα, ἐκ 4 000 φράγκων, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὸν συγγραφεὰ τῆς καλλιτέρας νέας κωμωδίας, ἡ ὁποία παρέρχεται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ἐφέτος τὸ βραβεῖον Τζιακόζα ἔλαβεν ὁ Θωμᾶς Μοντετέλλι, συγγραφεὺς τῆς κωμωδίας ὁ «Περυπλανώμενος». Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κριτῶν ἀποτελεῖτο ἀπὸ γνωστούς δραματικούς συγγραφεῖς.

*Ἐν Αἰδελεβέρῃ ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ χημικοῦ Βοδνσεν, θανόντος τῷ 1899.

*Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μαδρίτην ὁ συνθέτης τῆς δημοτικωτάτης «Γκράν-βία» Χονέκα. Τὸ ὄνομα του εἶναι ἄ-

γνωστον, διότι ὅλοι ὡς συνθέτην τῆς δημοφιλούς ὀπερέτας γνωρίζουν τὸν Ἰταλὸν Βαλβέρδε. Ἐν τούτοις ὁ Χονέκα ἐστόλισε τὴν «Γκράν-βία» μὲ τὰ ὠραιότερα ἀπὸ τὰ τραγουδάκια τῆς. Ἀλλὰ πολὺ μετρίοφρων, ἀφῆκεν ὅλην τὴν δόξαν διὰ τὸν Ἰταλὸν συνεργάτην του.

*Μετὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον θριαμβευτικὴν περιοδείαν τῆς ἡ διακεκριμένη καὶ μόνῃ Ἑλληνίς ἀρτίστρια δεσποινὶς Λουκία Ἰωάννου, ἐτοιμάζεται διὰ νέον ταξίδιον, εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὸ τάλαντον τῆς δ. Ἰωάννου, ἣτις διεκρίθη κατὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ σπουδὰς τῆς εἰς τὴν ἐκλεκτὸν, ἡ τέχνη τῆς τόσο λεπτῇ καὶ ἁρμονικῇ, οἱ δάκτυλοι τόσοι εὐκαμπτοί, ὥστε νὰ ἔχῃ πλέον ἐξηραλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδίως τὸν χορὸν τῆς Συλφιδος Ὀμπερτινὸν ἀποδίδει μὲ ἀπαλὴν λεπτότητα καὶ διαφάνειαν ἤχων, ὡς καὶ τὴν φαντασίαν ἐπὶ ἐνὸς ἄροματος τοῦ Σοῦμπέλ. Ἐν γένει τὰ προγράμματα τῶν συναυλιῶν τῆς δεσπ. Ἰωάννου εἰς τὸν δυσκολωτέρων, ἐκτελεῖ δὲ πάντοτε μὲ πολλὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αἴσθημα, συνθέσεις μεγάλων μουσουργῶν, οἱ οἱ Χάνσελμαν, Οὐίλμ, Βομπλέβσκη, Τρένκεν κλπ. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐπὶ ὀργάνου ὀπερῶν ἀπαιτεῖ καταβολὴν ἐργασίας ὅλων τῶν μυϊκῶν δυνάμεων, δικαίως προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ πάντοτε ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τῆς.

*Ἐπὶ τῇ ἐπαναφορᾷ τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ, ἀνομνηστικὸν μνημεῖον θὰ ἀνεγερθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν πλατείαν τῆς Σταμπούλ, ἣτις μετωνομάσθη εἰς πλατείαν Ἐλευθερίας.

*Ἐδόθη ἐν Λονδίῳ συναυλία ἀποτελεσθεῖσα ἐκ παιδῶν τετραχορδιστῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, πάντων δὲ μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ἡ συναυλία περιέλαβεν 850 πρῶτα τετράχορδα, 490 δεύτερα, 34 ἄλλα ὄργανα καὶ 26 καθηγητάς. Σήμερον καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχουσιν 390,000 παῖδες διδασκόμενοι τετράχορδον.

*Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Βενετίας» δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον χαρακτηριστικὴν στατιστικὴν τοῦ τελευταίου γυναικείου συνεδρίου, τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη εἰς τὴν Ρώμην.

Εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ ἔλαβον μέρος 447 γυναῖκες ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεφώνησαν λόγους αἱ 446. Ἡ μία ἡ ὁποία δὲν ὤμιλησεν ἦτο ἀντιπροσωπεῖς τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν... κοφάλαων γυναικῶν τῆς Λομβαρδίας.

Ἐκ τῶν 447 μελῶν τοῦ συνεδρίου, 26 κυφαὶ μόνον ἦσαν νυμφεύμεναι καὶ 28 χῆραι. 460 μόνον ἦσαν ἀπὸ τῶν 20 ἐτῶν καὶ 378 ἄνω τῶν 50. 183 ἀπὸ αὐτῶν ἐφοροῦσαν γυναικῶν πρεσβυπίας καὶ 113 γυναικῶν μυωπίας. 7 ἐφοροῦσαν φρενᾶκας, 4 εἶχον ψεύτικα δόντια, 18 ἐφοροῦσαν ταμπάκο καὶ 447 (ὅλα δηλαδὴ) ἐκάπνιζον σιγαρέτα.

*Ἀνεσυστάθη ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς ἀνέγερσιν Ἡρώων ἐν Ἀγ. Λαύρα καταρτισθεῖσα ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τῶν κ. κ. Παπαδιαμαντοπούλου, Σιρῆτ, Ζατμή καὶ Παπαπαναγιώτου πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐργῶν. Τὸ μέχρι τοῦδε συλλεγὲν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 17,000 δρ.

*ὑπὸ τοῦ γλύπτου Denys Puech κατεσκευάσθη ὁ ἀνδριὰς τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Μονακό διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐρεϊδόμενον, ὑποβαστάζει τὸν πάγων, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ διόπτραν. Τὸ ἔργον ἐξετέθη ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Artistes Français καὶ θὰ ἀνεγερθῇ δαπάνῃ τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων.

